

SPESIALENHETEN FOR POLITISAKER

PÅTALEVEDTAK

Dok. nr. 09

SAK NR 10166373 376/08-123

A FUNNET DØD PÅ MØHLENPRIS I BERGEN – 23. MAI 2008

I påtegning av 27. mai 2008 fra Hordaland politidistrikt fikk Spesialenheten oversendt saksdokumenter i forbindelse med at A ble funnet død på Møhlenpris i Bergen 23. mai 2008. I media var det fra familien til A rettet kritikk mot politiets opptreden i saken.

1. Bakgrunnen for saken:

A var kjæreste med B. De var begge rusavhengige. B døde natt til 16. mai 2008 i en leilighet paret leide i Ytre Arna i Bergen.

C, far til A, som bor i Stavanger, reiste samme dag til Bergen for å treffe sin datter etter dødsfallet, for å ta vare på henne. Han snakket med datteren på telefon flere ganger 16. mai 2008, siste gang ca. kl. 1400. Da han kom til Bergen lette han etter datteren flere steder i byen, men uten å finne henne. Han møtte ved Bergen sentrum politistasjon og meldte sin datter formelt saknet ca. kl. 1700. Det ble nedtegnet en formell saknetmelding.

Politiets nødnummer 112, betjent ved operasjonssentralen i Hordaland politidistrikt, ble 16. mai 2008, kl. 1957 oppringt fra D. Han var på Møhlenpris og observerte en kvinne som satt i innløpet til en tunnel i fjellet. D opplyste i telefonsamtalen at kvinnen virket ruset og trengte hjelp. Politiet registrerte henvendelsen som et oppdrag i politidistriktets oppdragslogg, men reiste ikke til stedet. Informasjon om kvinnen ble ikke varslet til helsevesenet via AMK.

Fredag 23. mai 2008, ca kl. 1330 ble A funnet død i fjellhulen i O. J. Brochs gate på Møhlenpris i Bergen. Det var ikke et organisert søk som medførte at hun ble funnet. Hun ble funnet på samme sted som hun ble observert av D om kvelden 16. mai 2008.

Den endelige rettsmedisinske undersøkelsen av 28. august 2008 fra Universitetet i Bergen, avdeling for rettsmedisin konkluderte med;

Mikroskopiske analyser viste ingen tegn til sykdom.

Det ble også påvist narkotiske midler i avdødes blod og urin. De påviste konsentrasjoner er av en slik størrelsesorden som er rapportert ved dødsfall relatert til heroininntak. Amfetamin og metamfetaminkonsentrasjonene er slik de kan ses ved bruk av stoffene som rusmidler.

Resultatet av de kjemiske og mikroskopiske analys er gir derved ingen endringer i tidligere konklusjon. Det synes derfor rimelig å anta at dødsfallet har sammenheng med heroin-amfetamin/metamfetamin og medikamentpåvirkning.

Uttalelsen er gitt av professor dr. med Inge Morild.

Det er innhentet værrapport fra Meteorologisk institutt som viser at minimumstemperatur den 16. mai 2008 var 7,3 grader celsius og maksimumstemperatur 13,0 grader celsius ved Florida målestasjon i Bergen , som er den nærmeste målestasjon det antas å være naturlig å sammenligne med. Høyeste vindhastighet var 4,3 sekundmeter, og det var 0,5 mm nedbør som regn i løpet av døgnet.

2. Spesialenhetens etterforskning:

Spesialenheten for politisaker har avhørt følgende vitner:

- Personene som observerte A, og som ringte til politiet om kvelden 16. mai 2008.
- Politibetjenten som hadde kontakt med A etter kjærestens dødsfall og politibetjenten som mottok saknetmeldingen fra C.
- Tjenestemenn som hadde vakt ved operasjonssentralen om kvelden den 16. mai 2008.

Visepolitimester E er avhørt for å redegjøre for rutiner, ressurser og hvilke overordnede føringer som er gitt i Hordaland politidistrikt i forbindelse med saknetmeldinger og henvendelser til politiets nødnummer. Spesialenheten har hatt tilgang på alt instruksverk for Hordaland politidistrikt.

Operasjonsleder, politioverbetjent F, som mottok telefonhenvendelsen til politiets nødnummer er avhørt med status som mistenkt.

Det er innhentet utfyllende sakkyndig uttalelse. Representanter for Spesialenheten har hatt befaring på, og hatt møte med ledelsen ved AMK-sentralen i Helse Bergen.

Bistandsadvokat for de etterlatte, advokat Morten D. Haldorsen, er gitt informasjon om fremdriften i Spesialenhetens etterforskning og den arbeidsmåte som har vært benyttet. Han har fått tilsendt saksdokumenter.

Spesialenheten har innhentet korresponderende politidokumenter fra Hordaland politidistrikt, sak 10170378, herunder rapporter fra de rettsmedisinske undersøkelser.

Professor Inge Morild er av Spesialenheten anmodet om tilleggsuttalelse for om mulig å konstatere et mest mulig eksakt dødstidspunkt og om nedkjøling kan ha hatt innvirkning på dødsfallet. I brev mottatt 25. mai 2009 er det opplyst at det ikke kan fastsettes et eksakt dødstidspunkt, men det må antas at dødstidspunktet har vært 16. mai 2008 i løpet av kvelden. Om nedkjøling er det uttalt:

Funnet av 6-monoacetylmorfin i avdødes blod viser at det ikke har gått veldig mange timer fra heroininntaket til døden inntraff. Det er derfor mindre sannsynlig at nedkjøling har hatt noen vesentlig betydning som dødsårsak.

Tilfeldig utvalgt er politimestrene i Rogaland, Sør-Trøndelag og Salten i brev fra Spesialenheten forespurt om politidistriktets rutiner og interne retningslinjer for viderekobling av nødsamtaler til AMK. Videre er det forespurt om det er faste manualer eller spørsmålsskriv for å avklare helsetilstand og om det er et formalisert samarbeid eller opplæring mellom politiets operasjonssentral og AMK-sentralene.

Hordaland politidistrikts oppdragslogger (PO-logger) for de relevante hendelsene er innhentet og gjennomgått. Lydopptak av kommunikasjonen mellom politiets operasjonssentral og innringer 16. mai 2008 er innhentet og gjennomgått.

Etterforskningen har vært omfattende. Blant annet har innhenting av sakkyndige uttalelser og forespørsler til andre politidistrikt om etablerte rutiner medført at Spesialenhetens saksbehandling har tatt lang tid. Saken ble i påtegnning av 10. juli 2009 fra Etterforskningsavdeling Vest-Norge oversendt til Sjefen for Spesialenheten for endelig påtaleavgjørelse.

3. Spesialenhetens vurderinger:

Saksforholdet har vært forholdsvis bredt omtalt i media. As foreldre har i media og i sine forklaringer til Spesialenheten rettet kritikk mot politiets befatning med saken på flere felt. De etterlattes bistandsadvokat har utdypet og presisert kritikken på noen felt.

Spesialenheten har derfor funnet det nødvendig å gjennomgå politiets håndtering av saken i flere ledd.

Spesialenheten skal vurdere hvorvidt ansatte i politiet har gjort seg skyldig i straffbare forhold i tjenesten. Vurderingen må skje i forhold til straffeloven § 325, første ledd nr. 1 om grov uforstand i tjenesten, eller unnlatelse av tjenesteplikt i straffeloven § 324. Vurderingene må videre skje i forhold til politiloven § 9 om inngrep overfor berusede personer og politiets hjelpeplikt overfor syke personer slik denne plikten er beskrevet i politiloven § 12, samt nærmere konkrete retningslinjer fastsatt for politiets inngripen i ordenssituasjoner slik disse fremkommer i politiinstruksen § 3-1.

For Hordaland politidistrikt må det vurderes om det er grunnlag for foretaksstraff etter straffeloven § 48a.

3.1. Vurdering om enkeltpersoners opptreden og ansvar:

Vurdering om grov uforstand må knytte seg til om tjenestehandlingen fremstod som et klart kvalifisert avvik fra en forsvarlig og riktig tjenestehandling. For at forholdet skal rammes av straffeloven § 325, nr. 1, har Høyesterett uttalt at det kreves;

En kvalifisert klanderverdig opptreden som foranlediger sterke bebreidelser for mangel på aktsomhet. Det er ofte vist til Høyesterettsavgjørelser inntatt i Rt. 1986 side 670 og Rt. 1995 side 1195. En tilsvarende streng norm må legges til grunn for eventuelt straffansvar etter straffeloven § 324 for unnlatelse av pliktig tjenestehandling.

Politiets befatning med saken i forbindelse med Bs dødsfall.

A var sammen med sin kjæreste B da han døde i en leilighet de leide [REDACTED] i Ytre Arna i Bergen. Det er klagt gjort at B døde av en overdose. Politiet ble varslet og kom til leiligheten. Ambulanse-personell var da allerede ankommet.

Etter anmodning fra A ble hun kjørt til Gs leilighet på Landås i Bergen. Hun er mor til avdøde B. Det var politibetjent H som kjørte A. H var med inn i leiligheten til G, hvor dødsbudskapet ble formidlet.

Politiet tilkalte prest som ankom leiligheten. Politibetjent H oppholdt seg i leiligheten sammen med A, G og den tilkalte presten. Politibetjenten tilrettela for at det kunne skje syning ved Haukeland Universitetssykehus og det ble organisert med at en sykehusprest skulle møte G og A der, senere samme dag kl. 1400.

A reiste ikke til Haukeland Universitetssykehus for syning.

Foreldrene til A har ment at politiet var unnfallende og kan kritiseres for at de forlot A i leiligheten. Foreldrene hadde i forkant formidlet opplysninger om at datteren i den aktuelle situasjonen kunne være suicidal [REDACTED].

Politibetjent H har forklart at de ankom leiligheten rundt kl. 1030 og at han forlot leiligheten ca. kl. 1230. Han har opplyst at han ga seg god tid og at det med bakgrunn i det han har lært på Politihøgskolen ikke var tegn som tydet på at A var suicidal. Han hadde heller ikke mottatt noe informasjon om at hun kunne være suicidal.

Den tilstedeværelse, tid og tilrettelegging som ble gjennomført fra politibetjent H finner Spesialenheten ikke at det er grunnlag for å kritisere. Politibetjent H har forklart at han la vesentlig vekt på å være tilstede hvor han tilrettela for en verdig og ivaretagende situasjon så godt som praktisk mulig. Prest ble tilkalt, etter anmodning fra G. Politibetjent H kontaktet sykehuset og forespurte om det var andre praktiske ting politiet kunne bistå med.

Politibetjent H har videre forklart at han oppfordret G til å ta vekk eventuelle tabletter, eller andre medikamenter, hun hadde på badet. Dette for at A ikke skulle få tilgang til disse.

Spesialenheten kan ikke se at det var lovhemmel til å tilbakeholde A i leiligheten, eller på annen måte hindre hennes bevegelsesfrihet. For politibetjent H forelå det heller ikke opplysninger om henne som skulle tilsi at hun var suicidal, psykisk eller fysisk syk slik at politiet hadde en hjelpeplikt overfor henne slik politiloven § 12 foreskriver.

Spesialenheten finner at det ikke er grunnlag for å rette kritikk mot politibetjent Hs tjenesteutførelse. Under henvisning til forannevnte om rettspraksis, er straffansvar ikke aktuelt.

Politiets mottak og umiddelbare oppfølging av saknetmeldingen.

As far, C møtte 16. mai 2008 ved Bergen Sentrum politistasjon ca. kl. 1700. Han innga her en formell melding om saknet person på A. Anmeldelsen ble mottatt og nedtegnet av politibetjent I.

Meldingen som er nedtegnet og kontakten som ble etablert med C er forsvarlig. C har forklart til Spesialenheten at han ikke har noe å innvende mot den måten han ble møtt på av politiet og den grundighet som ble lagt i saken, bortsett fra at han har reagert på at han har måttet forholde seg til mange forskjellige ansatte i politiet. Sistnevnte omstendighet kan ikke danne grunnlag for straff, men kan være egnet til å lære av i politiet.

Politibetjent I foretok flere umiddelbare og naturlige undersøkelser for om mulig å klargjøre hvor A befant seg. I tillegg til en forholdsvis grundig og omfattende nedtegnelse av saknetmeldingen sørget hun for å innhente fotografi av A som ble distribuert til politipatruljene og hun varslet operasjonsleder.

Det ble gitt underretning til Hovedredningsentralen i Sør-Norge, og søk mot samtaledata eller mulig peiling av As mobiltelefon ble foretatt.

Spesialenheten finner at de umiddelbare undersøkelser som ble foretatt etter innlevering av saknet meldingen var grundige og forsvarlige og i samsvar med de retningslinjer som gjelder.

Spesialenheten finner at politibetjent I har opptrådt på en korrekt måte og at det ikke er grunnlag for å rette kritikk mot hennes tjenesteutførelse i saken. Straffansvar er ikke aktuelt.

Innringing til politiets nødnummer.

Et rettslig utgangspunkt for politiets håndtering av nødtelefoner er at politiet skal yte borgerne hjelp og tjenester i faresituasjoner, i lovbestemte tilfeller og ellers når forholdene tilsier at bistand er påkrevd og naturlig, jf. politiloven § 2 nr. 4.

Nødstilfellene og de mer eller mindre akutte faresituasjonene representerer hjelpepliktens tradisjonelle og klare kjerneområde. Den rettslige yttergrense er både skjønnsmessig og vag, og politiet har ikke noen ubetinget handleplikt. Politiet må hele tiden foreta nødvendige prioriteringer.

Telefonhenvendelsen fra D ble besvart av politioverbetjent F, som tjenestegjorde som operasjonsleder. Innledningsvis i samtalen opplyser D at han observerer en person som *"ligger omtrent livløs"*.

Samtalen varte i 2 minutter og 4 sekunder. Mot slutten av samtalen spør D om de skal vente, eller om de kan gå videre. Politioverbetjent F spør da om D vurderer personen som syk, hvorefter D svarer *"Tror nok bare hun er full eller dopet."*

Politioverbetjent F har forklart at han vurderte at det ble varslet om en person som ikke hadde behov for øyeblikkelig hjelp, men at det var en beruset person som kunne ta vare på seg selv. Han vurderte det derfor ikke som aktuelt å koble telefonen over til AMK, eller selv forespørre AMK om råd, eller avklare om det var ambulanse tilgjengelig.

Spesialenhetens syn er at politioverbetjent Fs tilnærming til melder ikke var særlig inviterende eller søkende i forhold til å avklare om personen som satt, eller lå på bakken trengte medisinsk hjelp. Politioverbetjent F stilte få oppfølgende eller avklarende spørsmål for bedre å verifisere henvendelsen, eller avklare ytterligere om grad av eventuell beruselse, helsesituasjon, klær, underlag, trafikk og ferdselssituasjonen eller annet.

Saknetmeldingen ble inngitt ca. kl. 1700 og oppdraget ført inn i politiets oppdragslogg kl. 1730. Meldingen ble liggende som uoppgjort til den ble "kvittert ut" som "avsluttet" kl. 1906. At oppdraget er kvittert ut som "avsluttet" betyr, slik Spesialenheten forstår det, at oppdraget av operatør er flyttet fra skjerm bilde for ventende og aktive oppdrag,

og lagret i en fortløpende logg for alle oppdrag. Et avsluttet oppdrag kan når som helst hentes frem til operatørens skjerm bilde og vil også fremkomme på utskrifter av oppdragsloggen.

Politioverbetjent F har forklart at han mener å ha registrert et saknetoppdrag i oppdragsloggen, men fordi det var så travelt kan han ikke huske hva som ble gjort med oppdraget. Han kan heller ikke huske om han var i kontakt med sentralvakten ved Bergen sentrum politistasjon hvor saknetmeldingen var mottatt. Da han mottok telefonhenvendelsen om kvinnen på Møhlenpris koblet han uansett ikke denne henvendelsen med saknetmeldingen.

I ettertid fremstår det som svært uheldig at F ikke fanget opp at det kunne være en klar sammenheng mellom innringingen om kvinnen på Møhlenpris og saknetmeldingen.

Selv om politioverbetjent F kan kritiseres, gir ikke etterforskningsresultatet tilstrekkelige holdepunkter for å fastslå at politibetjent Fs tjenesteutøvelse var av en slik karakter at straffansvar kan gjøres gjeldende. I Høyesteretts avgjørelse gjengitt i Rt. 1995 side 1195 er det blant annet uttalt at det må – for politifolk som for andre tjenestemenn – være et spillerom før man konstaterer at dårlig utførelse av arbeidet representerer en straffbar handling.

Det må tillegges vekt at politioverbetjent F befant seg i en stressende og krevende arbeidssituasjon. Ved vurdering av om en tjenestehandling er straffbar, skal det etter rettspraksis også ved vurderingen ses hen til arbeidsbelastningen for vedkommende tjenestemann, jf. Høyesteretts avgjørelse gjengitt i Rt. 1988 side 189. Ressursoversikt og oppdragsloggen viser at det 16. mai 2008 var mange oppdrag for politiet i Bergen. Det ble arrangert fotballkamp og det var mange mennesker i Bergen sentrum. Det var mange ordensforstyrrelser.

Umiddelbart før politioverbetjent F besvarte nødtelefonen hadde han vært i arresten hvor han hadde ansvaret for å vurdere innsetting av 27 innbrakte i drukkenskapsarrest. Politioverbetjent F hadde denne kvelden en meget ansvarsfull og krevende tjeneste. Han har opplyst at han hadde det meget travelt og at arbeidsoppgavene "gikk i ett" fra han kom på vakt kl. 1445 til han gikk av vakt kl. 2230.

På grunn av fotballkampen var det beordret ekstra politipersonell til tjeneste. Samlet var det i perioder om kvelden 16. mai 2008 77 polititjenestemenn på vakt i Bergen sentrum. Ved operasjonssentralen var det ikke særskilt styrket bemanning. Det var foruten operasjonsleder 3 operatører på vakt.

Politioverbetjent F har forklart at han mener bemanningen på operasjonssentralen var for lav denne kvelden. Visepolitimester E har forklart at operasjonsleder har fullmakt til å innkalle ytterligere mannskap til å styrke operasjonssentralen ved påkommende behov. Det ble, så vidt Spesialenheten har kunnet avklare, ikke gjort denne kvelden. For Spesialenhetens avgjørelse er dette ikke avgjørende.

Det må også tillegges vekt at As tragiske dødsfall skyldes ulovlig inntak av narkotika og at det ikke foreligger tilstrekkelig bevis for at feil hos politiet har medført at A døde.

Tjenesteutførelsen må i alle sammenhenger vurderes på bakgrunn av situasjonsbeskrivelsen, slik den må ha fortonet seg for den aktuelle tjenestemannen. Sett

i ettertid, vil det i en sak som har et så tragisk utfall, alltid kunne bli stilt spørsmål om noe kunne vært gjort annerledes.

Faktum i saken er godt klarlagt. Alle omstendigheter tatt i betraktning vurderer Spesialenheten politioverbetjent Fs tjenestehandling ikke å ha vært kvalifisert klanderverdig. På bakgrunn av foranstående henlegges saken for F med begrunnelsen *intet straffbart forhold anses bevist*.

3.2.Vurdering av foretaksstraff for Hordaland politidistrikt:

Spesialenheten har, som det fremgår foran, ikke funnet grunnlag for å reagere med straff mot noen som har handlet på vegne av Hordaland politidistrikt.

En slik konklusjon utelukker ikke at det kan anvendes straff mot Hordaland politidistrikt som foretak. Etter straffeloven § 48a kan et foretak straffes dersom lovbruddet skyldes anonyme eller kumulative feil. Alternativet kumulative feil tar sikte på situasjoner hvor flere personer hver for seg har begått feil uten at den enkeltes handling isolert sett er straffbar. Et hovedmål med straffansvar for foretak ved kumulative feil har vært å motvirke ulike former for bevisst eller ubevisst ansvarsapulverisering. Adgangen til å straffe foretak er fakultativ. Selv om vilkårene for straff er oppfylt, kan straff etter en skjønnsmessig vurdering besluttes ikke ilagt.

Slik Spesialenheten vurderer saken må eventuelt straffansvar for politidistriktet særlig vurderes i forhold til at meldingen som innkam til operasjonssentralen 16. mai 2008 kl. 1957 ikke medførte at en patrulje ble sendt til det stedet hvor A senere ble funnet død eller at meldingen ikke ble viderekoblet til AMK. Spørsmålet vil særlig være om dette forholdet kan skyldes kumulative feil som politidistriktet strafferettslig bør holdes ansvarlig for.

Det som for Spesialenheten fremstår å ha vært avgjørende for at det på bakgrunn av telefonopprigningen kl. 1957 ikke ble iverksatt umiddelbare tiltak fra politiets side var at politioverbetjent F la til grunn at man ikke sto overfor en situasjon hvor personen som ble beskrevet hadde behov for umiddelbar hjelp. Slik F vurderte situasjonen, forelå ingen akutt faresituasjon hvor umiddelbar hjelp fra politiets side var påkrevd.

Spørsmålet som kan reises i forhold til politidistriktet er om politidistriktet burde ha hatt rutiner som sikret at henvendelsen kl. 1957 var koblet opp mot saknetmeldingen som innkam kl. 1700. Det kan videre stilles spørsmål ved om ikke henvendelsen burde ha vært viderekoblet til AMK.

Hordaland politidistrikt hadde ikke i mai 2008 egne rutiner eller manualer, for hvilke spørsmål som skulle stilles til innringere som varslet om berusede personer, hvor det samtidig kan være uklart om vedkommende også har behov for legetilsyn. Hordaland politidistrikt hadde heller ikke rutiner eller retningslinjer for viderekobling av telefonsamtaler til AMK.

De henvendelser Spesialenheten har rettet til andre politidistrikt (Rogaland, Sør-Trøndelag og Salten) har vist at heller ikke disse politidistriktene har rutiner for viderekobling av nødsamtaler til AMK. De forespurte politidistriktene har heller ikke faste manualer eller spørsmålsskriv for å avklare helsetilstanden

Hordaland politidistrikt har etter hendelsen i mai 2008 gjennomført særskilt opplæring for alle ansatte ved operasjonssentralen for å bedre kvaliteten på spørsmålsstilling i

tilsvarende situasjoner og klargjøre rutiner for overføring av henvendelser til AMK. Opplæringen har skjedd i samarbeid med Helse-Bergen.

Spesialenheten har gjennom befarings og møte ved Helse-Bergen fått opplyst at kontakten mellom AMK og politiets operasjonssentral i Hordaland politidistrikt er vesentlig bedret, samt at viderefremføring av samtaler fra politiets operasjonssentral til AMK har økt vesentlig i antall i løpet av høsten 2008 i forhold til hva som var tilfellet tidligere. Politidistriktet har utviklet nye tiltakskort (spørsmålslistene) som benyttes ved operasjonssentralen ved behandling av henvendelser av den aktuelle karakter.

Spesialenheten har, ut fra ovennevnte forhold, konkludert med at det i dag ikke er grunn til å reagere med foretaksstraff i forhold til Hordaland politidistrikt. At politidistriktet etter hendelsen 16. mai 2008 har funnet grunn til å gå gjennom disse forhold innebærer, etter Spesialenhetens vurdering, ikke at det forut for dette var så åpenbare og omfattende mangler ved Hordaland politidistrikts rutiner at foretaksstraff bør ilegges.

Selv om Spesialenheten ikke har konkludert med straffansvar for politidistriktet, er det grunn for politiet til å beklage at meldingen til politiets operasjonssentral 16. mai 2008 kl. 1957 ikke medførte at politi eller helsepersonell rykket ut.

3.3 Administrativ vurdering:

Det er, slik Spesialenheten ser det, ingen tvil om at Hordaland politidistrikt har fulgt opp hendelsen 16. mai 2008 på en grundig og adekvat måte og at mye er gjort for å forbedre egne rutiner og samarbeidet med AMK. Spesialenheten finner allikevel grunn til å be om at saken blir gjenstand for administrativ vurdering, jf. påtaleinstruksen § 34-7, andre ledd. Saken anses også å kunne gi grunnlag for nasjonal erfaringslæring. Politidirektoratet gjøres kjent med Spesialenhetens vedtak.

Saken bør, etter Spesialenhetens vurdering, invitere til at politiet i tillegg til å se på rutiner for behandling og viderekobling av meldinger om at noen kan være i fare, også vurderer om det kan være behov for å styrke eller endre operatørfunksjonen. Spesialenhetens inntrykk fra flere saker er at særlig operasjonslederrollen i de større politidistriktene kan være en så presset funksjon at det kan gå utover kvaliteten på arbeidet som utføres, hvilket igjen kan gå utover publikums sikkerhet.

3.4. Vurdering om erstatningskrav:

Bistandsadvokaten har på vegne av J og C fremmet krav om lidt økonomisk tap på samlet kr. 50 000,- I tillegg har de krevd oppreisning med inntil kr. 100 000,- .

Idet ingen blir å straffeforfølge for hendelsen, tar ikke Spesialenheten stilling til erstatningskravet.

4. Vedtak:

Saken henlegges for politioverbetjent F i forhold til straffeloven § 324 og § 325, første ledd, nr. 1 som intet straffbart forhold anses bevist.

Bistandsadvokat Morten Dømbe Haldorsen underrettes om vedtaket på vegne av pårørende J og C.

Politimester Ragnar L. Auglend, politioverbetjent F, politibetjent H og politibetjent I underrettes om vedtaket.

I medhold av påtaleinstruksen 34-7, andre ledd, oversendes saken til politimesteren i Hordaland og til Politidirektoratet for administrativ vurdering.

Behovet for administrativ vurdering må ses i sammenheng med at Spesialenheten har hatt til behandling flere saker fra forskjellige politidistrikter av en lignende karakter og med et lignende hendelsesforløp.

Sjefen for Spesialenheten for politisaker, 20. august 2009

Jan Egil Presthus

Johan Martin Welhaven
assisterende sjef